

spravedlnosti, bez jakýchkoli postranních úmyslů, v krvavém zápolení evropských národů na váhu moc a sílu Spojených států Amerických, aby učinil krutému zápasu lidstva konec, aby odpomohl vahou svého hlasu k samostatnosti národům dosud potlačovaným a aby příští lidstvo uchránil hrůz válčení. Proto československý národ, o jehož osvobození má právě Wilson zásluhy nehynoucí, vždy vděčně bude vzpomínati jasné památky tohoto opravdu vzácného myslitele a člověka, jehož jméno vyslovovaly miliony lidí za války s nadějí a důvěrou, po šťastném skončení války s jásotem a vděčností a dnes — s nelíčeným a upřímným zármutkem i steskem truchliti nad ztrátou jeho, i nad tím, že mu nebylo dopřáno dílo míru uskutečniti a navždy zaručiti tak, jak zamýšlel.

Snahy o urychlení soudního řízení v Německu. Nařízením z 22. prosince 1923 (R. G. Bl. I, 1239) byly v Německu vydány na základě zmocňovacího zákona z 8. prosince 1923 (I, 1179) předpisy »k urychlení řízení v občanských sporech právních«. K tomuto nařízení daly podnět ovšem v první řadě zoufalé poměry hospodářské, při nichž každé opožděné rozhodnutí sporu ohrožuje vlastní účel procesu. Prostředky, jimiž se toto nařízení snaží docílití urychlení řízení, jsou zejména obmezení ústnosti a pak přípustnost rozhodčího řízení před řádnými soudy. V prvním směru je ustanoveno, že soud může za souhlasu stran vydati rozhodnutí bez ústního jednání — tedy návrat k písemnosti. Zajímavé je, že nemohou se v Německu ani nyní odhodlati k odstranění vlastní příčiny, pro kterou ústní jednání je tam mařeno, totiž libovolného odkládání roků k návrhu stran. Ve druhém směru zavádí nařízení úplnou novotu, kterou má býti patrně čeleno tomu, že rozmáhá se rozhodčí řízení s vyloučením řádných soudů. Strany mohou totiž ve věcech, v nichž mohou zjednatí smír, souhlasně navrhnouti, aby příslušný soud první nebo druhé stolice rozhodl rozhodčím rozsudkem (Schiedsurteil). Je-li tento návrh učiněn, určí si soud svoje řízení podle volného uvážení, dbaje však zásady nuceného zastoupení stran advokáty. Rozhodčí rozsudek je na roveň postaven právoplatnému konečnému rozsudku vydanému v řízení řádném. Žádají-li o to strany souhlasně, bude soud obsazen vedle soudce z povolání dvěma nesoudcovskými přísedícími. Tyto mají strany hned pojmenovati a přiložiti jejich písemné prohlášení že jsou ochotni tento úřad převzítí. Před okresními soudy má soud vydati rozhodčí rozsudek i bez návrhu stran, jde-li o majetkový nárok nepřesahující v době podání žaloby 50 zlatých marek (hranice odvolací); přísedící zde nespolupůsobí. Nařízení počalo působiti 10. ledna 1924 a dlužno vyčkati, jak se

osvědčí. Ostatní jeho ustanovení souvisí se stálým znehodnocováním měny a vztahují se na opatření, jimiž by věřitel — bez nových sporů — dosáhl uspokojení své pohledávky ve výši, která odpovídá hodnotě měny v čas tohoto uspokojení. Proto musí býti v rozsudcích přesně označena jednotka hodnoty (třebas není zákonným platidlem) a způsob, ve kterém má sloužiti za měřítko, tak, aby i při exekuci mohla býti vypočítána suma, která má býti exekucí dobytá.

Druhý právní sjezd; zápis o plenární schůzi dne 7. prosince 1923 o 7¹/₂ hod. večer byla konána plenární schůze přípravného výboru II. právního sjezdu.

Předseda, II. president Dr. Frt. Vážný, uvítal všechny přítomné, zjistil, že jest dostatečný počet členů přítomen, a přečetl omluvné dopisy.

Generální jednatel profesor Dr. Jaromír Sedláček podal zprávu o dosavadní činnosti přípravné. Myšlenka uspořádati sjezd právnictva československého, která vyšla z právnických Jednot v Brně a v Praze, našla takový ohlas, že možno nyní ji považovati za zabezpečenu. Prvé stadium prací přípravných započaly ve výboru Právníké Jednoty v Brně počátkem tohoto roku. Výbor Moravské právníké Jednoty položil si otázku, zda jest vůbec vhodné pořádati sjezd právníků československých. K informaci svolal schůzi zástupců brněnských kruhů právníkých dne 15. února 1923. Brněnské kruhy právníké vyslovily se příznivě pro sjezd a obecně zdůrazňován byl velký význam nejen pro úzké kruhy právníké, leč i pro celou národní kulturu. Nově zvolený výbor Moravské právníké Jednoty ve své výborové schůzi dne 4. dubna 1923 konstituoval se jako přípravný výbor sjezdový. Tento přípravný výbor sjezdový svolal dne 5. května 1923 schůzi všech tří právníkých jednot, právníkých fakult, soudů a úřadů správních, advokátních a notářských komor. Schůze byla velmi čteně navštívena, obzvláště potěšitelná byla silná účast Prahy a Bratislavy. Účastníci této schůze ustavili se jako výbor pro pořádání II. sjezdu československých právníků a schválili řád sjezdový.

Členové výboru pro pořádání II. právního sjezdu téhož dne rozestoupili se v sekční výbory, jichž jest pět, jako sekci, totiž: 1. pro právo soukromé, 2. pro právo procesní, 3. pro právo a proces trestní, 4. pro právo správní, 5. pro právo finanční.

Dne 5. května 1923 konstituovaly se též výbory sekční a provedeny byly volby do výkonného výboru sjezdového. Směrnice usnesena byla, že sjezd má se zabývati otázkami legislativními